

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 184/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Mgr. Radimom Komkom, Advokátska kancelária, Hlavná 27, Prešov, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 70/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 70/2012.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„... Ja, sťažovateľ, som dňa 3.4.2012 podal na Okresný súd v Prešove návrh na zaplatenie sumy 283,26 Eur s prísl. z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovanej z dôvodu zrušenia predchádzajúceho právoplatného rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co 114/2009 zo dňa 14.4.2010, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C 264/2007-148 zo dňa 20.3.2009, a to nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 339/2011 zo dňa 18.1.2011.

Sťažovateľ vyzval žalovanú po zrušení rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2Co 114/2009 zo dňa 14.4.2010 svojim listom zo dňa 10.1.2012 na vrátenie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho vo vyplatení súdom priznaných trov žalovanej, avšak bezúspešne.

Vzhľadom na negatívny postoj žalovanej a neochotu dobrovoľne vrátiť bezdôvodné obohatenie v sume 283,26 Eur s prísl. preto sťažovateľ bol nútený aj v dôsledku behu premlčacích lehôt domáhať sa podaním žaloby na súde, ku ktorej došlo dňa 3.4.2012 a ktoré konanie sa vedie pod sp. zn. 13C 70/2012.

V predmetnom konaní bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 24.9.2012, ktorým súd zaviazal žalovanú [REDAKOVANÉ] zaplatiť mne, sťažovateľovi sumu 283,26 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 25.4.2012 do zaplatenia.

Zároveň zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 16,50 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 103,74 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu.

Krajský súd Prešov svojím rozhodnutím sp. zn. 20Co 23/2013 zo dňa 10.10.2013 potvrdil rozsudok súdu I. stupňa vo veci samej s výnimkou výroku o splatnosti, zrušil rozsudok vo výroku o splatnosti a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie.

Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co 23/2013 zo dňa 10.10.2013 bol Okresnému súdu Prešov doručený dňa 13.12.2013 a môjmu právnenému zástupcovi dňa 8.1.2014 s tým, že podľa intencií zrušujúceho rozsudku Krajského súdu Prešov, ktorý zrušil

rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o splatnosti z dôvodu nepreskúmateľnosti, uložil Okresnému súdu Prešov preskúmať, či peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd.

Okresný súd Prešov od doručenia zrušujúceho rozsudku Krajského súdu Prešov dňa 13.12.2013 vo veci nekonal, nevytýčil žiadne pojednávanie, preto som ja, sťažovateľ, prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal procesného sudcu, aby rozhodol vo veci zrušujúceho rozhodnutia a poukázal som, že uplynula značná doba od doručenia zrušujúceho rozhodnutia. Svoju žiadosť som adresoval osobitným listom zo dňa 20.5.2014.

Keďže procesný súd vo veci i napriek mojej žiadosti nevytýčil žiaden termín pojednávania, ani meritórne nerozhodol, listom zo dňa 18.11.2014 som požiadal predsedu Okresného súdu Prešov, aby vo veci zjednal nápravu, poukázal som, že nejde o zložitosť veci, je len na rozhodnutí súdu, aby vo veci vykonal prípadné dokazovanie, hlavne na výšku dôchodku samotnej žalovanej, ktorú mohol zistiť cez sociálnu poisťovňu a následne cez katastrálny portál zistiť majetok samotnej žalovanej. Sú to dôkazy, ktoré súd I. stupňa mohol vykonať bez prítomnosti samotných účastníkov konania.

Dňa 4.3.2015 som opätovne svojim listom požiadal procesný súd, aby vo veci rozhodol, vzhľadom k tomu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C 218/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov, sp. zn. 18Co 162/2014 som bol zaviazaný zaplatiť žalovanej celkovú sumu 448,62 Eur..

Súd, ako som už vyššie uviedol, vo veci od zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu Prešov, ktorý bol doručený Okresnému súdu Prešov dňa 13.12.2013, do spísania tejto sťažnosti nerozhodol, pričom od doručenia zrušujúceho rozhodnutia doposiaľ uplynula doba 15 mesiacov...“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13C 70/2012 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje, aby vo veci 13C 70/2012 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie 1.500 Eur (slovom jedentisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť [REDACTED] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd v Prešove je povinný uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Mgr. Radima Komku, Advokátska kancelária, Hlavná 27, Prešov, do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 391/06).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v konaní začatom 3. apríla 2012 vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 70/2012, predmetom ktorého je zaplatenie sumy 283,26 eur s prísl. z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, dochádza k zbytočným prieťahom. Sťažovateľ argumentuje tým, že od doručenia zrušujúceho rozsudku Krajského súdu

v Prešove sp. zn. 20 Co 23/2013 z 10. októbra 2013, ku ktorému došlo 13. decembra 2013, okresný súd nekoná 15 mesiacov. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 70/2012, je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že dosiaľ neuplynula dostatočná doba na to, aby bolo možné konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže tento v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Z uvedeného vyplýva, že výroky, ktorých sa sťažovateľ domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom, sú viazané na vyhovenie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení základných práv, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označenými návrhmi sa už nezaoberal.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už na jej predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zároveň považuje za potrebné podotknúť, že v prípade ak by v budúcnosti nedošlo k náprave a v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 13 C 70/2012 by dochádzalo k zbytočným prieťahom, a tým k porušeniu ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bude mať sťažovateľ k dispozícii možnosť podať sťažnosť na ústavnom súde za obvyklých podmienok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 12. mája 2015